

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema XVII.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

Cætera omnia remittunt, at incredulitas remissionem non vult accipere: quia non vult credere. Hoc clare patet ex Joan. 16. v. 9. vbi Christus ait, accusabit mundum de peccato. Quali? Quia non credunt in me. De hoc egregie Augustinus Tract. 95. in Joan. Tom. 9. pag. 323. Hoc peccatum quasi solum sit, præ cæteris posuit, quia hoc manente cætera detinentur: & hoc discedente cætera remittuntur. Idem de verbis Domini, serm. 60. De hoc vno peccato mundum argui voluit: quia in eum credendo cuncta peccata soluantur. Hoc vnum imputari voluit, quo cætera colliguntur. Et serm. 61. Cur de hoc arguat? An quia peccata omnia per infidelitatem tenentur, per fidem dimittuntur? Propterea hoc vnum præ cæteris imputat Deus, per quod fit, vt cætera non soluantur, dum non credit in humilem Deum homo superbus. Hæc Augustinus.

Vsus huius loci generalis.

1. Propria culpa pereunt, quotquot pereunt: non Dei culpa. Simile ab incarcerato, qui non vult liberari. Simile à mendico, qui non vult accipere manu sua elemosyâ nam. Sileat ergo omnis caro.

2. Non noua doctrina hæc est de sola fide saluante. Quia non noua de sola incredulitate damnante. Si enim sola incredulitas damnat, sola fides beat. Hæc doctrina de fide est Prophetica, Habac. 2. in fine Apostolica, Rom. 3. v. 28. & ipsius Christi. Hoc loco & alibi, Marc. 16 v. 16. Ergo vera.

F I N I S.

THEMA XVII.

Ioan. 5. v. 24.

Amen, Amen dico vobis, qui audit sermonem meum,

etc.

DISPO.

DISPOSITIO.

Memorabilis multis nominibus est hæc sententia Jesu Christi saluatoris: quia non vulgaris homo, sed filius Dei hic loquitur, nec simpliciter, sed addita solemnium iuramenti formula hoc proponit: Amen, Amen.

Felices, si ne iuranti quidem credimus. Hæc autem est sententia Christi hoc loco. Dixerat in verbis immediate præcedentibus? Esse hanc Dei patris immortam voluntatem, ut honoretur filius, sicut honoratur pater: Jam vero his verbis subiungit, 1. Quo pacto pater & filius honorentur: scilicet, auditu verbi & fide. 2. Addit, Quod præmium expectandum honorantibus sic Deum, & filium ipsius verbi auditoribus scilicet, & si delibus: nimirum vita æterna, absolutio in iudicio, & transitus de morte ad vitam. Hæc iam breuiter tractanda erunt.

I. Pars.

Primum requirit Christus *Auditum verbi*. Qui audit sermonem meum. Sermo autem Christi nihil est aliud, quam Euangelium prædicatum. Complectitur autem hic totum doctrinæ genus à Christo propositum, præcipue vero eam doctrinæ partem, quæ nobis directe Christum auctorem vitæ, monstrat.

Deinde vero quia audire non sufficit, addit, (*Et credit ei, qui misit me*) Quibus verbis fidem indubiam ex auditu verbi conceptam, intelligit & requirit. Sine qua nemo saluus esse potest.

Hoc loco notandum, quam eleganter exprimat quid velit. 1. Vult auditu sermonem suum. 2. Vult credi, non sibi, sed huic, qui miserit ipsum. *Verbum filii audiat, ut patri credat*, ait Augustinus super hæc verba. Quare verbum tuum audit, & credit alteri? Respondet August. *Quia verbum patris est: in filio*. Sic enim habent verba illius. Quid ergo voluit dicere, qui verbum meum audit, & credit ei qui misit me, nisi quia verbum eius est in me? Et quid est,

Est, audit verbum meum, nisi audit me: Qui credit mihi & credit ei qui misit me, quia cum illi credit, verbo eius credit: Cum autem verbo eius credit, mihi credit: quia verbum patris ego sum. Pax ergo in scripturis & omnia disposita, nequaquam rixantia. Tu abiice litem cordis tui, intellige concordiam scripturarum, &c. Hæc ille.

L. Discimus, quam necessarius sit auditus verbi prædicati. Præterquam enim quod hanc nobis præstat utilitatem, de qua in 2 parte dicitur, quod salutem confert, etiam hanc ob causam est necessarium audire verbum Domini, ut sic Deus honoretur. Quam ægre enim ferat Dominus, si audire verbum illius reculemus, patet ex Prophetis maxime. Hinc toties cõqueritur grauissime quod noluerint audire, Esa. 42. v. 20. Ier. 6. v. 10 & 7. v. 27 & 13. v. 11. in fine, Ezech. 1. vers. 7. Item, Quod obtulerint aures, Psa. 58 v. 5. Vide Psa. 95. v. 8. Et ne idem nos faciamus, obicitur Heb. 2. ex Psalmo eodem 95. v. 8. Utque inexcusabiles fiat omnes, prædicari voluit quoque recusantibus audire, Ezech. 3. in fine. Idem cap. 2. v. 7. & seq. Idq; in testimonium super ipsos.

Sic enim Deo placuit dare fidem per auditum, Rom. 10. v. 18 & salutem. Hinc beati, qui audiunt, pronunciantur. Luc. 11. v. 28 1. Cor. 1. v. 21. Sicut autem Dominus non simpliciter dedit verbum prædicatum, ut audiretur: sed simul per id, tanquam instrumentum, fidem dare constituit: ita quoque nos non tantum vult audire, sed etiam credere. Qui audit & credit, ait. Alioquin frustra auditur. Hinc ille vult illud verbum auditum *custodiri* in corde fidei, Luc. 8. v. 15. Idem est quod sapius vult Christus, verbum seruari: Joh. 8. v. 51. & 52. Joan. 14. v. 15. & Ioh. 15. v. 10. Qui enim credit Christo, seruabit verbum, & fructus faciet, tanquam arbor bona.

I I. Pars.

Quid vero inde habent utilitatis, qui audiunt verbum Christi & credunt? Tria sunt bona illis, quibus maiora esse non possunt, expectanda.

I. Ha-

I. Habent vitam æternam. Finem fidei, 1. Pet. 1. v. 9.

II. Non veniunt in iudicium, scilicet condemnationis. Sistentur ante tribunal, vt audiant sententiam abfolutionariam. Non condemnabuntur. Quia Christus qui infidelium & incredulorum est iudex: is idem fidelium & credentium est aduocatus, 1. Joh. 2. v. 1.

III. Non morientur, scilicet morte fecunda, Apoc. 11. v. 8. & æterna, sed mors corporalis transitus erit illis ad vitam. Neque vero illa est mors dicenda: sed via ad meliorem vitam, quam est temporalis.

Ideoq; ait, iam *transiit*. Er hat schon den ewigen Todt verstanden. Non amplius nocebit mors fecunda. Qui scilicet credit in eum qui vicit mortem Osè. 13. v. 14.

CONSOLATIO maior est non potest pro credentibus in omni vita, in ipso etiam mortis agone, quam hæc quod sciunt, *non moriendum ipsis*, sed dormiendum. Mors enim corporalis non appellatur amplius mors, sed somnus, Luc. 8. v. 52. Joh. 11. v. 1. 1. Thess. 4. v. 3. Imo non tantum somnus, sed *transitus ad vitam*. Non horret viator viam (licet sit paulo asperior) quæ certe & sine mora ducit ad locum amœnum & exoptatissimum. Neque hoc tantum solatur, sed magis illud, quod *post mortem non iudicium* (quod alioquin restat, Hebr. 9. v. 27.) est expectandum aut extimescendum. Licet enim omnes sistenti, 2. Cor. 5. v. 10. tamen credentes mox absolventur, & assumentur tanquam *assessore*, in hoc iudicio. Sic werden in Ring gesetzt werden. Juxta id Luc. 22. v. 30. & 1. Corint. 6. v. 2. mundum, imo *angelos*, (ibid. v. 3.) malos iudicabimus. Hæc consolatio cum omnibus mundi thesauris non commutanda. Ad *credentes* autem pertinent ista tantum. Tu ergo quisquis es, qui credis, cur horres mortem? Quia vitam destruit, inquis. Minimè. Est ad vitam veram transitus. Si ergo vere vis viuere, cupias mori. Hæc enim vita non vere vita est. Labor, dolor, Plal. 90. vers. 10. & mors est. Vita quid est? labor est, & nil nisi mortis imago: Tristis ad extremum sollicitudo diem.

Eriam

THEMA XVIII. EX NOVO TEST. 463

Etiā Cicero dixit: Nostra hæc quæ dicitur vita, mors est. Carcerem vocat Tertullianus. Cupiamus ergo solui. Phil. 1. v. 25. Quod melius est. Ibidem. Non iudicaberis vitam æternam hereditabis, Matth. 25. v. 25.

FINIS

THEMA XVIII.

Ioh. 5. v. 28. & 29.

Venit hora, in qua, qui in monumentis sunt, audiens vocem eius

DISPOSITIO.

Sic Christianus in symbolo suo confitetur, Credo carnis resurrectionem. Quamvis autem fides sit rerum non apparentium, Heb. 11. vers. 1. tamèn nihil est credendum, nisi illius fundamentum firmum habeamus in scripturis. Huius autem articuli, De mortuorum resurrectione, firmissimum extat fundamentum hic, in verbis eius, qui caput est & primitiæ resurgentium, 1. Cor. 15. vers. 20. Et à cuius resurrectione omnium resurrectio dependet. Etis quidem optime nos de resurrectione erudire potest: quia illius fecit initium. Perruptor, Mich. 2. v. 13.

De 4. autem his circumstantiis nos erudit.

1. Certam esse resurrectionem.
2. Quando futura illa, & quomodo
3. Qui nam sint resurrecturi.
4. Quantum discrimen inter resurgentes futurum.

I. Pars.

Certam resurrectionem fore ipse Filius Dei docet. Venit hora illa. Quasi dicet, Dum vos variis negotiis occupati estis in mundo, transit tempus, labitur ætas, & interim semper propius accedit hora resurrectionis. Ecce veniet illa hora tacitis pedibus, quando vos non putabitis, Matth. 24. v. 44. Sic enim illa prædicta olim in Veteri etiam Test, Ela. 25. & 26, Ezech. 37. Ose. 13. Hiob. 16: bla